

Peter Robinson

Lijdensweg

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Martha

Martha Browne arriveerde op een frisse middag aan het begin van september in Whitby, overtuigd van haar lotsbestemming.

Ze had onderweg de hele tijd uit het busraam getuurd en gezien dat het landschap steeds onwerkelijker werd. Op Fylingdales Moor balanceerden de sensoren van het radarwaarschuwingssysteem tegen raketaanvallen als reusachtige golfballen op de rand van de holes en de heide eromheen stond in volle bloei. Niet paars, zoals in liedjes altijd werd beweerd, maar een subtiel kastanjebruin vermengd met roze. Toen de heide plaatsmaakte voor golvende boerenakkers, net bevroren groene golven van de zee waar ze naartoe voerden, begreep ze wat Dylan Thomas bedoelde met ‘vuur als gras zo groen’.

De zee en de lucht waren diepblauw, en het stadje lag tegen de baai genesteld, een legpuzzel van rode pannendaken die aan weerszijden werd geflankeerd door hoge rotswanden. Alles was veel te helder en intens om echt te zijn; het tafereel deed denken aan een landschapschilderij, op zijn eigen manier even vervormd als de korenvelden en nachtelijke sterrenhemels van Van Gogh.

De bus daalde hortend en stotend af naar de haven, en hield stil bij een klein station vlak bij Victoria Square. Terwijl de chauffeur de bus achteruit een genummerd vak in manoeuvreerde, wierp Martha snel een blik op haar plattegrond en haar reisgids. Toen de deuren sissend opengleden, pakte ze haar weekendtas en liep ze achter de andere passagiers aan het perron op.

Martha vond het altijd erg spannend om op een nieuwe plek aan te komen, maar deze keer was het gevoel nog intenser dan anders. Vlak na aankomst bleef ze een tijdje als aan de grond genageld tussen de bussen met hun brommende motor staan en ademde ze de dieselwalm en de zoute zeelucht in. Het voelde aan alsof ze uitprobeerde of de omgeving bij haar paste, en dat was zeker het geval. Ze nam de lichte trillingen waar die haar komst in het wezen van de stad veroorzaakte. Anderen merkten zulke dingen misschien niet op, maar Martha wel. Alles en iedereen – van het zand op het strand tot de schuldige geheimen die toeristen met zich meedroegen – was op een of andere

manier met elkaar verbonden en voortdurend onderhevig aan verandering. Het was net kwantumfysica, dacht ze bij zichzelf – tenminste, voor zover zij daar iets van begreep dan. Haar aanwezigheid riep rimpelingen en echo's op die mensen zich nog heel lang zouden blijven herinneren.

Ze voelde zich een beetje slap van de reis, maar dat zou zo wel overgaan. Het eerste wat ze moest doen, was onderdak regelen. Volgens de reisgids bevonden de beste pensions en hotels zich in de buurt van West Cliff. De naam klonk haar vreemd in de oren, want ze wist dat ze zich aan de oostkust bevond, maar Whitby was gebouwd rond een knik in de kustlijn die naar het noorden draaide, en de stad werd door de monding van de rivier de Esk netjes in oost en west verdeeld.

Martha wandelde door New Quay Road langs Endeavour Wharf. In het estuarium glinsterde het slik als ingewanden in de zon. Bij de werf lag een verroeste scheepsromp – geen trawler, maar een of ander klein vrachtschip – en op het dek drentelden rauwe, ongeschoren mannen rond in een smerig T-shirt en spijkerbroek die touwen oprolden en dikke kettingen invetten. Bij de oude draaibrug die de oostelijke en westelijke kant van de stad met elkaar verbond stond een zwart schoolbord met daarop in krijt de vloedtijden gekrabbeld: 0527 en 1803. Het was een paar minuten voor vier; het werd alweer vloed.

Ze liep verder door St. Ann's Staith en liet haar hand over de witte metalen reling boven op de stenen muren van de kade glijden. In de modder lagen kleine bootjes vastgezogen, sommige amper groter dan een roeibootje met een zeil. Touwen trilden gonzend, en dunne metalen masten ratelden in de zachte bries en glinsterden in de zon. De witte huizen aan de overkant van de smalle riviermond leken haast willekeurig naast en boven op elkaar te zijn gezet. Boven op de rots stond St. Mary's Church, die al verschillende gedaanten had gehad sinds abt William de Percy de kerk daar tussen 1100 en 1125 had gebouwd. De abdij ernaast was zelfs nog ouder, maar verkeerde sinds Hendrik VIII de kloosters had opgeheven al ruim vierhonderd jaar in verval en inmiddels was er alleen nog maar een sombere ruïne over.

Martha was opgetogen, omdat ze nu in het echt de plekken te zien kreeg die ze alleen maar uit boeken kende. Ook had ze op een of andere manier het bizarre gevoel dat ze was thuisgekomen, een soort déjà vu. Alles deed ontzettend bekend aan en het voelde gewoon goed. Dit was de juiste plek; daarvan was Martha overtuigd. Ze zou later meer dan genoeg tijd hebben om East Cliff te bekijken, besloot ze, en ze richtte haar aandacht weer op de route die ze volgde.

De pubs, viskraampjes en souvenirwinkels links van haar maakten plaats voor speelhallen en het Dracula-museum; de beroemde graaf zou hier, in

Whitby, voor het eerst voet aan wal hebben gezet. De straat liep in een boog weg van de havenmuur en om de rij open loodsen langs de kade heen waar de vis werd geveild voordat hij naar de fabrieken werd vervoerd om te worden verwerkt. Kennelijk waren de vissers nog niet binnen, want er was op dat moment helemaal niets te beleven. Martha begreep dat ze hier regelmatig moest terugkomen om de mannen gade te slaan die hier hun vis in kisten ijs overhevelden voor de verkoop. Maar net als al het andere kon ook dat wel even wachten. Nu haar besluit eenmaal vaststond, had ze het gevoel dat ze zeeën van tijd had. Aandacht voor details was belangrijk, en zou haar helpen over de angst en twijfel die ze nog steeds had heen te stappen.

Bij een kraampje bleef ze staan om een bakje garnalen te kopen, die ze al wandelend opat. Ze verkochten er ook wulken, alikruiken en kokkels, maar die nam Martha nooit. Dat kwam door haar moeder, bedacht ze opeens. Wanneer Martha die vroeger tijdens een gezinsvakantie aan zee – meestal in Weston-super-Mare of Burnham-on-Sea – wilde proeven, zei haar moeder altijd dat het vulgair was om dergelijke dingen te eten. Ze had ook altijd echt geloofd dat dat zo was. Wat kon er nu vulgairder zijn dan een prikkertje in de vochtige opening van een piepkleine, slakachtige schelp steken om er een wezen uit te peuteren dat zacht en slijmerig was als snot? Nu zou ze er niet meer mee zitten. Ze was veranderd. Dat wist haar moeder niet, maar het was wel zo. Nu zou ze waarschijnlijk zo een kreeft kunnen openbreken en het vlees eruit zuigen. Haar moeders woorden bleven echter door haar hoofd spoken. Hoe langer ze erover nadacht, des te duidelijker het tot haar doordrong dat het niet zozeer de handeling zelf was die haar moeder vulgair vond als wel de associatie met een bepaalde klasse. Alleen gewoon volk reeg tijdens de vakantie in een badplaats wulken en alikruiken aan een prikkertje.

Een stem die in een van de speelhallen bingogetallen aankondigde, verstoorde haar gedachtegang: ‘Alle vijven, oude wijven, vijfenvijftig... Dubbele enen, in de benen, nummer elf.’ Het met een microfoon versterkte geroep galmde door de lege veilingloodsen.

Martha kwam langs de muziekstand en sloeg Khyber Pass in, die via West Cliff naar boven voerde. Boven aan de rotswand wandelde ze onder de reusachtige walviskaak door die daar stond opgesteld als een poort die toegang gaf tot een andere wereld. Het was een warme dag en toen ze de steile heuvel had beklommen, zweette ze. Ze streek met haar hand over het gladde, warme, door het weer donker gekleurde bot en huiverde. Als dit alleen maar de kaak was, moest het dier echt gigantisch zijn geweest: een ware leviathan. Toen ze in de schaduw ervan liep, stelde ze zich voor dat ze Jona was die uit de bek werd gespuugd. Of ging ze juist de andere kant op en liep ze de maag van de walvis in?

Ze zag de oude plaatjes van het Bijbelverhaal op de zondagsschool weer voor zich: de walvis had er vanbinnen ontzettend uitgestrekt en donker als een kathedraal uitgezien, met ribben als gewelven. Daar zat de arme Jona dan helemaal alleen. Ze hoorde in gedachten zijn geschreeuw door de holle ruimte galmen. Zat er wel echt zo'n enorme lege holte in een walvis? Zou het er niet eerder een verwrongen chaos van buizen en gezwollen, kloppende organen zijn, net als bij mensen?

Ze probeerde zich te herinneren hoe het verhaal ook alweer ging. Had Jona niet geprobeerd aan zijn lotsbestemming te ontkomen door naar Tarsis te vluchten, terwijl hij zich eigenlijk had moeten uitspreken tegen de slechtheid in Nineve? Toen was er een vreselijke storm opgestoken en hadden de zeelui hem overboord gegooid. Hij had drie dagen en drie nachten in de buik van een grote vis doorgebracht, totdat hij om redding bad en het beest hem op het land spuugde. Daarna had hij zijn lotsbestemming aanvaard en was hij naar Nineve getrokken. Ze wist niet meer precies hoe het verhaal verderging. De mensen daar hadden berouw getoond en werden gespaard, en dat beviel Jona niet echt na alles wat hij had moeten doorstaan, maar Martha kon met de beste wil van de wereld niet zeggen hoe het verhaal afliep. Toch kwam het haar bijzonder toepasselijk voor. Zij had zich aanvankelijk ook tegen haar lot verzet, maar nu had ze haar lotsbestemming, haar taak, geaccepteerd. Ze was op weg naar Nineve, waar het kwaad welig tierde, en deze keer zou er beslist geen genade volgen.

Vlak achter de walviskaak starde het standbeeld van kapitein Cook zelfverzekerd met opgerolde zeekaarten onder zijn arm uit over zee. Cook had het zeemanschap geleerd op de kolenschepen van Whitby, zo had Martha ergens gelezen, en de schepen die onder zijn commando heroïsche tochten naar de Stille Zuidzee hadden gemaakt, waren hier gebouwd, op de plek waar de verroeste scheepsromp voor anker lag in de lager gelegen haven. De *Endeavour* en de *Resolution*. Degelijke namen, vond ze.

De Royal Crescent, die in een fraaie halve cirkel liep en uitkeek op zee, telde verschillende door particulieren gerunde hotels waar nog kamers vrij waren, maar ze waren te duur. Ze moest misschien wel een week of twee blijven en alles boven tien pond per nacht was te prijzig. Het was jammer, want deze hotels waren waarschijnlijk veel comfortabeler dan wat zij vermoedelijk zou krijgen. Een kamer met een bad en een kleurentelevisie was gewoon te veel gevraagd. En als je uitzicht op zee wilde, kostte het ook altijd meer. Hoe vaak zaten mensen tijdens hun vakantie nou in hun kamer het uitzicht te bewonderen, vroeg Martha zich af. Vrijwel nooit. Het ging echter om de geruststelling, het idee dat het uitzicht er was als je er een blik op wilde werpen. Dat voorrecht kostte geld.

De boulevard langs West Cliff werd omzoomd door de bekende enorme victoriaanse hotels die in vrijwel alle badplaatsen waren verrezen toen vakanties aan zee in zwang raakten. Martha was zich ervan bewust dat ook deze niet voor haar waren weggelegd, dus liep ze Crescent Avenue in om in een onopvallend straatje een goedkoop pension te zoeken.

Toevallig bezat Abbey Terrace wel degelijk een bepaalde charme. Het straatje liep steil naar beneden in de richting van de riviermond, hoewel het bij East Terrace ophield voordat het daadwerkelijk de kust bereikte, en bevatte een rij hoge pensions die allemaal konden bogen op een aanbevelingsbordje van de RAC, de Royal Automobile Club, of de AA, de Automobile Association. Bij de meeste stonden de tarieven achter het raam vermeld en Martha koos er een uit die negen pond vijftig per nacht kostte.

Nadat ze met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd had geveegd, duwde ze het smeedijzeren hek open en liep ze het pad op.

2

Kirsten

‘Vooruit, mensen, komaan allemaal! Het is de hoogste tijd om naar huis te gaan!’ De pubbaas van The Ring O’Bells stootte zijn vaste kreet uit die het eind van de avond inluidde en kwam bij Kirstens tafeltje staan om de glazen op te halen. ‘Het is halftwaalf. Straks raak ik mijn vergunning nog kwijt.’

‘Staak uw geraas en zwijg stil, ik smeeek het u,’ zei Damon, en hij hield zijn hand als een stopteken omhoog. ‘Bevroedt gij dan niet dat dit het eind des semesters is? Bevroedt gij dan niet dat het eind van ons laatste jaar in deze fraaie stad is aangevangen?’

‘Het zal me echt een worst wezen,’ bromde de pubbaas. ‘Zolang jullie allemaal maar naar huis gaan, vind ik alles best.’ Hij greep een halfleeg glas van de tafel. ‘Hé, dat was mijn glas!’ zei Sarah. ‘Het was nog niet leeg.’

‘Jawel, dat is het wel, juffie.’ Hij wilde van geen wijken weten, ook al was hij niet groot, maar wel behendig en sterk genoeg om een groepje dronken studenten aan te kunnen. ‘Eruiet, allemaal. Nu meteen! Snel een beetje!’

Hugo stond op. ‘Wacht eens even. Ze heeft dat drankje betaald en heeft verdomme het recht om het op te drinken.’ Met zijn krullende blonde haar en brede schouders had hij meer weg van een rugbyspeler dan van een student Engels.

Kirsten slaakte een zucht. Hier kon alleen maar narigheid van komen, dat voelde ze aan haar water. Damon was dronken, en Hugo was trots en stom genoeg om te gaan vechten, zelfs als hij nuchter was. Precies waar ze op haar laatste avond aan de universiteit op zat te wachten.

De pubbaas tikte op zijn horloge. ‘Nee, hoor. Lees de horecawetgeving er maar op na.’

‘Krijgt ze haar glas nog terug of hoe zit het?’

‘Nee.’

Achter hem stond de voorraadbeheerder, Les, een voormalig bokser met een misvormde neus en bloemkooloren, klaar om mogelijke problemen in de kiem te smoren.

‘Ach, val dood,’ zei Hugo. ‘Dan mag je deze ook hebben.’ Hij smeedde de rest van zijn pint Guinness in het gezicht van de kroegbaas.

Les kwam al naar voren, maar de kroegbaas stak een arm uit om hem tegen te houden. ‘We willen geen ruzie, dames en heren,’ zei hij met een ijsselijk kalme stem. ‘Jullie hebben je verzetje gehad. Ik stel voor dat jullie je feestje nu ergens anders gaan voortzetten.’

‘Laten we dat maar doen, Hugo,’ zei Kirsten. Ze trok aan zijn mouw. ‘Die man heeft gelijk. We krijgen hier toch niets meer te drinken, en het is nergens voor nodig om te gaan vechten, zeker vanavond niet. Kom mee, dat gaan we naar Russells fuif.’

Hugo ging chagrijnig weer zitten en tuurde fronsend naar zijn bierglas alsof hij er spijt van had dat hij zo nonchalant met zijn bier was omgesprongen. ‘Dat moet dan maar,’ zei hij met nog een laatste nijldige blik op de kroegbaas. ‘Maar eerlijk is anders. Je betaalt voor je drankje en dan pikt die hufter het gewoon weer van je af. We zouden toch op z’n minst ons geld moeten terugkrijgen. Hoe lang komen we hier nu al? Twee jaar. En dan word je zo behandeld.’

‘Vooruit, Hugo.’ Damon gaf hem een klap op zijn schouder en ze stonden op om te vertrekken. ‘Het zou waarlijk een groot genoegen zijn die boef ginds te verdrinken in een vat vol malvezijwijn, edoch...’ Hij schoof zijn bril terug naar boven en haalde zijn schouders op. ‘*Tempus fugit*, ouwe jongen.’ Met zijn kortgeknipte haar en blozende, jongensachtige uiterlijk was hij net een ouderwetse gymnasiumleerling. Hij drapeerde zijn sjaal theatraal om zijn nek en sloeg met het uiteinde een glas op de tafel omver. Het rolde naar de rand, bleef daar een tijdje besluiteloos heen en weer wiebelen, hield even stil en kletterde toen op de grond. De kroegbaas sloeg het geduldig met over elkaar geslagen armen gade en Les keek alsof hij wel zin had in een knokpartijtje.

‘Gore fascisten,’ zei Sarah. Ze pakte haar handtas.

Ze verlieten met veel misbaar haastig de pub en zongen luidruchtig *Johnny B. Goode*, het nummer dat uit de jukebox had geklonken voordat de pubbaas de stekker eruit trok.

‘We gaan dus naar Russell?’ vroeg Hugo.

Iedereen stemde ermee in. Niemand had drank bij zich, maar die goeie ouwe Russell zorgde zelf altijd voor een flinke voorraad. Hij had geld zat, want zijn vader deed goede zaken in de aandelenhandel. Waarschijnlijk via de nodige handel met voorkennis, vermoedde Kirsten, maar wie was zij om daar moeilijk over te doen?

Ze liepen dus met hun vieren de milde juniavond in – Damon was de enige die een sjaal om had, omdat hij graag excentriek deed – en wandelden over de verlaten campus naar de flatgebouwen. Het groepje bestond uit Hugo,

Sarah, Kirsten en Damon, allemaal laatstejaarsstudenten Engels. De enige die ontbrak, was Galen, Kirstens vriend. Vlak na de tentamens was zijn oma overleden, en hij was halsoverkop naar Kent afgereisd om zijn moeder te troosten en haar te helpen alles te regelen.

Ze liepen snel naar Oastler Hall en beklommen de versleten stenen traptreden naar Russells kamer, en Kirsten merkte al lopend dat ze een beetje aangeschoten was. Ze miste Galen en had graag gewild dat hij er ook bij was om het te vieren – vooral omdat ze cum laude was afgestudeerd. Nou ja, ze was inmiddels al zo vaak gefeliciteerd dat ze het spuugzat begon te worden. Nu was de tijd aangebroken om overdreven sentimenteel te gaan doen en van iedereen afscheid te nemen, want de volgende dag zou ze naar huis gaan. Ze hoopte maar dat het haar zou lukken Hugo's grijppgrage handen van zich af te houden...

Zo te zien had het feest zich uitgebreid naar de gang en de aangrenzende kamers. Zelfs als ze het hadden gewild, wat niet echt heel waarschijnlijk was, dan nog zouden Russells burens nooit de slaap hebben kunnen vatten. De pasgearriveerde gasten baanden zich al groetend een weg door de mensenmassa naar de rokerige flat. In de woonkamer waren de meeste lampen uit; de Velvet Underground zong *Sweet Jane* en diverse stelletjes stonden met een drankje in hun hand te dansen. Russell zelf stond tegen het raam geleund te praten met Guy Naburn, een vlotte docent die liever met studenten optrok dan met zijn collega's, en begroette hen vrolijk toen ze naar binnen rolden.

'Ik hoop dat je flink wat drank hebt,' schreeuwde Hugo boven de muziek uit. 'We zijn net uit The Ring O'Bells gegooïd.'

Russell lachte. 'Dan verdienen jullie het beste van het beste. Kijk maar in de keuken.'

En jawel, op de keukentafel stonden halflege flessen rode wijn en een paar flinke biervaten. De koelkast was volgestouwd met Newcastle Brown en Carlsberg Special Brew, en er was maar net genoeg ruimte over voor een paar literflessen riesling met schroefdop. De vier laatkomers schonken snel een drankje voor zichzelf in en slenterden toen weg om zich onder de andere bezoekers te mengen. Het was er warm, donker en rokerig. Kirsten ging bij een open raam staan om wat frisse lucht te krijgen. Ze dronk koud bier uit een blikje en staarde naar de schimmen die springend en wild met hun armen zwaaiend op de dansvloer stonden. Slierten rook krulden omhoog en dreven langs haar heen door het raam de avondlucht in.

Ze dacht terug aan de drie jaar die ze samen hadden doorgebracht en werd een beetje triest bij het vooruitzicht dat ze nu allemaal hun eigen weg zouden gaan in de grote, boze wereld buiten de universiteit – de échte wereld, zoals iedereen hem noemde. Wat waren ze in het begin een zootje ongeregeld

geweest. Tijdens het eerste semester hadden ze, voor het eerst weg van huis, behoedzaam en verlegen om elkaar heen gedraaid, stuk voor stuk eenzaam en alleen, ook al wilde niemand van hen dat toegeven: Damon, de gevatte student die zich in de achttiende eeuw specialiseerde; Sarah, feministische kritiek en vrouwenliteratuur; Hugo, toneel en poëzie; zichzelf, taalkunde, met een specialisatie in fonologie en dialecten; en Galen, modernisme met een vleugje marxisme. Via werkgroepen, evenementen en feestavondjes van de vakgroep Engels hadden ze voorzichtig toenadering gezocht en in elkaar gelijkgestemde zielen gevonden. Tegen het eind van het eerste jaar waren ze onafscheidelijk.

Samen hadden ze de onbestendigheid, genoegens en teleurstellingen in hun jonge leven doorstaan: Kirsten had Sarah getroost na haar akelige verhouding met Felix Stapeley, haar mentor in het tweede jaar; Sarah weigerde een tijdlang met Damon om te gaan na een knallende ruzie over het nut van een feministische benadering van de literatuur; Galen nam het op voor Hugo, die zakte voor zijn tentamen Oudengels en bijna van de universiteit was getrapt; Hugo deed even alsof hij beledigd was toen Kirsten Galen boven hem verkoos.

Omdat ze heel lang vrij close met elkaar waren geweest, waren hun levens zo met elkaar vervlochten dat Kirsten zich bijna geen toekomst zonder de anderen kon voorstellen. Toch besepte ze triest dat dit nu precies was wat haar te wachten stond. Galen en zij waren van plan om in Toronto te promoveren, maar misschien zou dat niet helemaal gaan zoals zij wilden. Straks werd een van hen niet toegelaten tot de universiteit – wat moesten ze dan beginnen?

Een van de dansers strompelde achteruit en botste tegen Kirsten aan. Het bier in het blikje droop schuimend over haar hand. De dronken danser haalde zijn schouders op en danste verder. Kirsten lachte en zette het blikje op het raamkozijn. Ze begon eindelijk in een feestelijke stemming te komen, dus stortte ze zich op de schimmige menigte, en kletste en danste ze tot ze warm en moe was. Toen ze tot de ontdekking kwam dat haar halfvolle blikje tijdens haar afwezigheid als asbak was gebruikt, haalde ze een nieuw biertje en keerde ze terug naar haar plekje bij het raam. De Rolling Stones zongen *Jumpin' Jack Flash*. Russell had wat feestmuziek betreft een supergoede smaak.

‘Hoe gaat het?’ Dat was Hugo die in haar oor tetterde.

‘Goed, hoor,’ riep ze terug. ‘Alleen een beetje moe. Ik moet zo gaan.’

‘Zullen we dansen?’

Kirsten knikte en volgde hem de dansvloer op. Ze wist niet of ze goed kon dansen, maar vermaakte zichzelf uitstekend. Ze vond het heerlijk haar lichaam te bewegen op de maat van de snelle muziek, en de Stones waren de beste van allemaal. Bij de Stones voelde ze een soort aardse, heidense energie

diep in haar lichaam en wanneer ze op hun muziek danste, schudde ze al haar remmingen van zich af: haar heupen draaiden wild en haar armen tekenden abstracte patronen in de lucht. Hugo danste minder elegant. Zijn bewegingen waren log, bestudeerd en beperkter dan die van Kirsten. Hij zwalkte vaak een beetje rond. Niet dat het haar iets uitmaakte; ze lette eigenlijk nooit zo op degene met wie ze danste, want ze ging volledig op in haar eigen wereldje. De ellende was alleen dat sommige mannen haar wilde gedraai op de dansvloer als een uitnodiging zagen om met haar het bed in te duiken, wat beslist niet zo was.

Het nummer was afgelopen en *Time Is On My Side*, een langzamer nummer, werd ingezet. Hugo kwam dichterbij haar staan en sloeg zijn armen om haar heen. Ze verzette zich niet. Ze waren tenslotte alleen maar aan het dansen en ze waren goede vrienden. Ze legde haar hoofd op zijn schouder en wiegde mee op de muziek.

‘Ik zal je missen, Hugo, dat weet je toch?’ zei ze tijdens het dansen. ‘Ik hoop echt dat we contact met elkaar blijven houden.’

‘Dat gebeurt heus wel,’ zei Hugo, die zijn hoofd zo draaide dat ze hem kon verstaan. ‘Niemand van ons weet al wat hij of zij precies gaat doen. Waarschijnlijk leven we straks allemaal van een uitkering. Of misschien trekken we wel allemaal naar Canada en voegen we ons bij Galen en jou.’

‘Als het ons tenminste lukt.’

Hij trok haar stevig tegen zich aan en ze zeiden niets meer. De muziek sleepte hen mee. Ze voelde Hugo’s warme adem in haar haren en zijn hand was langs haar rug omlaaggeleden naar de onderkant van haar ruggengraat. Het werd steeds drukker op de dansvloer. Waar ze ook naartoe dansten, overal botsten ze tegen een ander dicht op elkaar gekropen stel aan. Ten slotte was het nummer voorbij en Hugo nam haar op de beginklanken van *Street Fighting Man* mee terug naar het raam.

Toen ze allebei een beetje waren afgekoeld en iets te drinken hadden, boog hij zich naar voren en kuste hij haar. Het ging zo snel dat ze geen tijd had om hem tegen te houden. Plotseling had hij zijn armen om haar heen geslagen, gleden ze langs haar schouders en billen, en trokken ze haar heupen tegen hem aan. Ze verzette zich, rukte zich los en veegde instinctief haar mond af met de rug van haar hand.

‘Hugo!’

‘Och, kom nou, Kirsten. Dit is onze laatste kans, nu we nog jong zijn. Wie zal zeggen wat de dag van morgen voor ons in petto heeft?’

Kirsten lachte en gaf hem een stomp tegen zijn schouder. Ze kon nooit lang boos op hem blijven. ‘Waag het niet me met die eeuwige carpe diem-smoes van je te versieren, Hugo Lassiter. Ik moet eerlijk zeggen dat je niet snel opgeeft.’

Hugo grinnikte.

‘Het antwoord is en blijft nee,’ zei Kirsten. ‘Ik mag je heel graag, dat weet je, maar alleen als maatje.’

‘Ik heb veel te veel maatjes,’ klaagde Hugo. ‘Ik zoek iemand die met me naar bed wil.’

Kirsten gebaarde naar de kamer om hen heen. ‘Nou, ik weet zeker dat je hier best kans maakt. Als er tenminste iemand bij is met wie je nog niet tussen de lakens bent gekropen.’

‘Dat is niet eerlijk. Ik weet heus wel dat ik die naam heb, maar dat is nergens op gebaseerd.’

‘O nee? Wat teleurstellend. Ik dacht juist dat jij een expert was.’

‘Daar kun je gemakkelijk zelf achter komen, weet je,’ zei hij, terwijl hij weer iets dichterbij haar kwam staan. ‘Als je het handig speelt.’

Kirsten lachte en wrong zich los uit zijn greep. ‘Nee. Ik moet trouwens naar huis. Ik wil morgen vroeg opstaan om in te pakken, zeker als ik ook nog hier wil kunnen lunchen.’

‘Ik loop wel even met je mee.’

‘O nee, daar komt niets van in. Zo ver is het trouwens niet.’

‘Het is al laat. Het is niet veilig om nu nog alleen over straat te gaan.’

‘Ik heb het anders al honderden keren eerder gedaan. Dat weet je best. Nee, bedankt. Blijf jij maar hier. Ik voel er niets voor om je daar de deur uit te moeten werken. Ik waag het er wel op.’

Hugo zuchtte. ‘En morgen nemen we afscheid, misschien voorgoed. Je weet niet wat je mist.’

‘Dat geldt ook voor jou,’ zei ze, ‘maar ik weet zeker dat je het binnen de kortste keren weer bent vergeten. Denk eraan: morgen lunch in The Green Dragon. Zeg het voor alle zekerheid ook nog even tegen Sarah en Damon.’

‘Eén uur?’

‘Inderdaad.’ Kirsten gaf hem een zoen op zijn wang en huppelde de warme avond in.